

kelig er et problem, og jeg synes egentlig, det er helt utroligt, at CD kan bakke op om den praksis, den nuværende finansminister åbenbart skaber på området.

Formanden:

Hr. Kent Kirk afstår. Hr. Per Stig Møller og hr. Kristian Thulesen Dahl, og så må vi snart se at komme videre.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Den skal blive kort, for jeg skal bare bede hr. Thulesen Dahl om at bekræfte, at § 15 i loven om Nationalbanken præciserer, at Nationalbanken ikke må låne penge ud, uden at det sker mod betryggende sikkerhed, og at betryggende sikkerhed ifølge nationalbanklovens § 15 ikke kan være et hemmeligt mundtligt tilsagn, men skal være en beslutning, som er truffet i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan selvfølgelig fuldstændig bekræfte det, hr. Per Stig Møller siger, og jeg synes, det er påfaldende, hvis et flertal her i Folketinget på den baggrund vil acceptere, at finansministeren alligevel udsteder en sådan mundtlig garanti på forventet efterbevilling. Og tillad mig igen at gøre opmærksom på, at det i beretningen er konstateret, at den eneste grund til, at finansministeren ikke gjorde det, var, at der var EU-folkeafstemning den 18. maj 1993.

Johannes Martin Olsen (V):

Jeg er taknemmelig og glad for det, statsministeren sagde i sin tale her i dag, bl.a. om at han var begyndt at arbejde for bedre kommunikation til Færøerne. Jeg er også taknemmelig og glad for de løfter, han kom med dagen efter, at rapporten var kommet, om at Færøerne skulle have en kompensation, og jeg glæder mig også sammen med statsministeren, hver gang han glæder sig over den fremgang, der har været på Færøerne, siden man fik økonomisk hjælp til at starte op igen.

Men jeg vil også her gøre opmærksom på – og det tror jeg nok statsministeren er enig med mig i – at den umådelige fiskemængde, vi har slæbt på land på Færøerne, begyndte at komme, samtidig med at vi fik hjælp til at starte op igen. Lige siden har der faktisk været svimlende stimer af torsk og anden fisk omkring Færøerne,

som vi har slæbt i land, og jeg har mange færinger bag mig, som har en anden adresse på den tak. Jeg ved, at statsministeren ved, hvem den skal rettes til, for så god har hjælpen ikke været, at den kan skabe fisk i havet. Men det har været det bedste af det bedste, der kunne ske, at vi begyndte at kunne fange på den måde, for ellers går det ikke godt på Færøerne, uanset hvor mange penge vi får.

Lige siden Grønborgrapporten blev offentliggjort fredag den 16. januar, har der kørt en voldsom debat og presseomtale både i Danmark og på Færøerne. Mange har benyttet lejligheden til at sammenblande banksagen og årsagerne til krisen på Færøerne, men efter min opfattelse sammenblander man her æbler og pærer.

Lad mig for at mane de forskellige misforståelser, som måske lever mest i befolkningen, i jorden, slå fast her i salen i dag: Færøernes økonomiske problemer er først og fremmest selvforskyldte. Fra midten af 1970'erne blev der ført en uansvarlig økonomisk politik på Færøerne. Uden hensyn til hverken økonomisk rentabilitet eller biologisk bæredygtighed blev der fra politisk side givet grønt lys for en storstilet udbygning af både fiskerflåden og forarbejdningsindustrien. Men når det er sagt, vil jeg samtidig påpege, at synderne i 1980'erne ikke berettiger hverken Den Danske Bank, den danske regering eller Danmarks offentlige myndigheder til at bedrage det færøske landsstyre. Det er som at træde på en liggende, sønderknust mand eller kvinde.

Mens debatten i Danmark her i valgåret 1998 stort set udelukkende har drejet sig om at placere ansvaret for Færøbanksagen, er det andre spørgsmål, der har optaget sindene på Færøerne. Spørgsmålet om, hvem der skal have næser og af hvilken størrelse samt om ansvarsfordelingen mellem den danske regering og Den Danske Bank, overlader vi til den indenrigspolitiske debat i Danmark.

For os er sagens kerne en helt anden. Vi har ventet længe på Grønborgrapporten uden at have særlig store forventninger til den, men nu, da den er her, er vi glade for den. Den sætter tingene på plads og bekræfter det, vi hele tiden har troet og følt på Færøerne. Grønborgrapporten leverer os nemlig det endelige og uafviselige bevis på, at der blev begået en uret mod Færøerne, da Færøernes landsstyre blev presset af den danske regering til at overtage Føroya Banki.